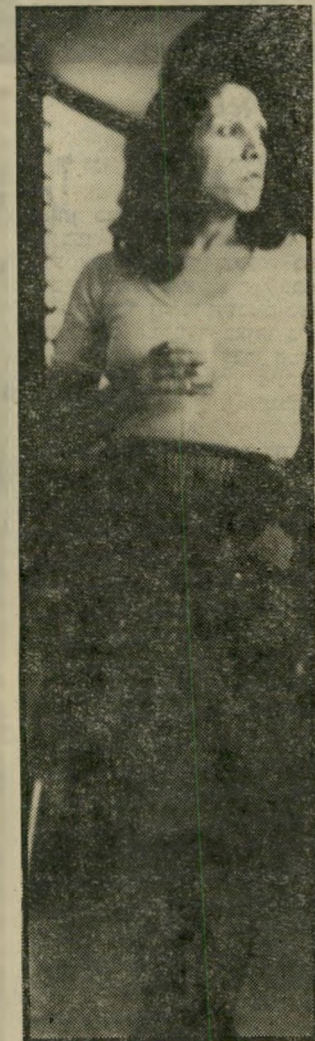

נגד דויד על שסימם וניצל את מלכה.

את הכחשותיה של אשתו מסי ביר טוביה כנסיגה בעיקבות לחי צים ופחד. "הם מאיימים ברצח והיא פוחדת. היא יודעת שהוא מסוגל לרצוח. היא מכירה אותו." דויד נחם, הגבר שבו מסיח שמאל טוביה דברים קשים. מגיב בחיוך: "האדם הזה אינו שפוי. כנראה. הוא מובטל, לא עושה כלום כל היום. יתכן שהוא מנסה לסחוט כספים. יתכן שזה נסיון למלא את חיי הריקים ב"תוכן. אני יודע שהוא רודף פיר"ס. רק חבל שזה על חשבון אישתי וחמשת ילדי. נכון, קיימתי יחסים עם אשתו. אבל המסכנה הזו, שבעלה לא שומר עליה, לא היתה זקוקה לסמים על מנת להי" משך לגבר אחר.

"מלכה היתה זקוקה לגבר וקרה מה שקרה. אני שמח שאישתי הבינה. לא רציתי שהילדים ידעו, אבל אחרי מה שעשה כל השכר נה כבר יודעת.

"אני פועל מתכת. עובד מהביר קר עד הערב ומאושר בעבודתי. אין לי זמן להתעסק עם שמואל

מרב טוביה

בעלי מבייש אותי

טוביה ובטח שלא עם סמים וזר נות. לפרנס היום חמישה ילדים זה לא קל.

"גם למיטרה נמאס ממנו. הם ערכו חיפוש אצלי בבית וגילו בית גקי. טוב, שמעולם לא חדרו אליו סמים. למרות זאת הוא ממשיך להטריד אותי. הוא התקשר אלי כמה פעמים, הציע לי נשים.

"לא נותר לי אלא לחכות שהוא ימצא עניין אחר להתעסק איתו. את שהיה אין להשיב, לחמשת ילדי ישאר כחם לכל החיים, ואין ספק שגם ארבעת ילדיו נפגעו."

עתה תצטרך המיטרה להחליט אם הסיפור כולו הוא פרי דמיונו של שחקן מתוסכל או שבתל-אביב מתגורר אדם מסוכן.

יעקב שרת / איש מאדים

חשבון אישי וחשבון לאומי

תיש-גינן איבד באחרונה הרבה משערת זקנו המדובבל, והכבוד שמזוכה בו מועד-תיש-גבון אינו מוסיף לו בריאות. לעומת זאת, הוא שואב תעצומות תישיות מסגולה מיוחדת של העדר האנושי — היתלות התיש גדול, תיש-אב, שההתייחסות אל זרעו מקנה, כנראה, כישורים מפלגיים. כך, בעוד תיש-פרס מתלהלה בתיש בן-גוריון, תיש-גינן אוהז בידיו בזקנו ובזנבו של תיש-ז'בוטינסקי, אשר כיוון היטב להיולד מאה שנה בדיוק לפני הבחירות בישראל; הוא היה תיש כליל השלמות, אשר התנגח עם תיש-ויצמן ולא יכול לו, ולכן אירגן לו עדר משלו, כשם שתיש-גבון עשה לתיש-בן-גוריון. אנשים הלכו אחרי תיש-ז'בוטינסקי כשם שמאזניים הולכים שבי אחרי זמר בעל קול מקסים. כך דרש לפנינו בימים אלה תיש-זוטא ישראל אלדד, וחזר ואמר, וחזר ואמר בכל מישדר רדיו, עד שאייאפר שלא לשאול מה קרה שאיש לא קם במזרח-אירופה לקריאתו ההיסטורית להימלט מגיא ההריגה בעוד מועד, שלא לדבר על השאלה כיצד זה תיש כליל מעלות זה נשאר תיש של עדר מיעוט. כנראה שלא די לשלוט במכמני הריסר לשונות ויותר. כן, ז'בוטינסקי היה תיש טראגי. הוא היה תיש יפה, תיש מוכשר, אבל כנראה שהקרניים שלו לא היו מחודדות דיין, או שמא לא צמחו בכיוון הנכון, והאשכים שלו לא נגרו על הקרקע, כמו אלה של בן-גוריון, תגידו מה שנגידו.

תיש-ידין, לעומת זה, הוא תיש קומי — לא קרניים, לא אשכים. אלמלא ריאיון אותו דב גולדשטיין אחת לכמה חודשים, היינו מדמים כי לא נותרה אף שערה אחת בחתימת זקנו המזויף. מי צריך יותר? העדר את התיש או התיש את העדר? על כך, ללא טישטוש, בהזדמנות אחרת, עלי-ד המעיין.

זיהום תחת זיהום

בעידן הפייר-ז'לברי של הדיפלומטיה הישראלית, כאשר בניצוחו של המהפנט השרמנטי פייר ז'ילבר שגריר צרפת בישראל, שהשקית את כל תל-אביב ואשתו בעברית הרהוטה בפיו, שירתה ממלכתי ישראל את האינטרסים הצרפתיים במזרח-התיכון מתוך אמונה אווילית עיוורת, שצרפת היא המשרתת את האינטרסים הישראליים באזור זה, שלטה בארצנו אופנת האללה כל שהוא צרפתי עד להחלית. כמו שאומר שייקה אופיר, הזמנו השתנים. צרפת אומנם ממשיכה בחופפתה כי רבה לשרת את האינטרסים שלה; אלא שהללו אינם חופפים עכשיו את האינטרסים של ישראל. ולפיכך ברי שצרפת כיום היא אויב האנושות, שלא לדבר על כך שעל חצי מיליון היהודים היושבים בה מרחפת סכנת השמדה, וכל המרבה לספר בישראל בגנותה הריהו קברניט משוכח.

אין צורך לומר, כי קיצוניות הסגידה וההתבטלות מזה והמש-טמה וההתנשאות מזה רק מעידות על העדר תו ממלכתי אמיתי במינה הנפשי של הישות הישראלית ואולי אף של העם היהודי. התבונה המדינית שוללת שריפת גשרים וגישת, "אוי-אוי". בימים של אי-היציבות אינטרסים ראוי — ביחוד למדינה הקטנה יותר — להמתין בסבלנות עד השתנות הנסיבות מכוח, "חוק חילוף הקטנה יותר — הבינלאומי", ובניתיים להימנע מפרובוקציות מיותרות. מבחינה זו, ספק אם דוברי ישראל לא הפריזו בתגובותיהם על משמעות הפצצה שהונחה באחרונה ליד בית-כנסת בפאריס.

אבל מדוע הולך מי שחולף בצרפת, כי הביון הצרפתי אינו מוציא ממלל אפשרות כי אותה פצצה הונחה על-ידי "המוסד" הישראלי? האם אין הדבר מעיד על אנטי-שמיות ואנטי-ישראליות חולנית המושה במימשל הצרפתי?

התיקשורת ביני ובין הביון הצרפתי נשתבשה באחרונה, לצערי, בגלל סיבות אטמוספיריות בלתי-נשלטות, אבל אני מנחש, שלגור זה יש כנראה חשבון תופח עם ישראל. מעשי רצח וחבלה שונים שבוצעו על אדמת צרפת בשנים האחרונות יוחסו לא אחת לישראל, ככל הנראה על יסוד החישוב, "למי זה הועיל?" בכל מיקרה ומיקרה. כמובן, סברה אינה ראיה, אבל מי שעולץ בליבו על שמיתקן גרעיני תוצרת צרפת המיועד לארץ-ערבית-אויבת-ישראל נחבל בצרפת, או על שמדען גרעיני ערבי או פלוני אחר החורש מזימות נגד ישראל מקפח את חיי צרפת בנסיבות אלמיות, אינו יכול שלא להביא בחשבון כי מעשים כגון אלה אינם מרגינים את לב המופקדים על קיום הריבונות הצרפתית, ומתחוויר שיש כאלה, ופינקס פתוח וידם רושמת.

מי שחיבל במיתקן או רצח בצרפת ערבי זה או זה, ויהיה זה גורם ערבי, ישראלי, אמריקאי או רוסי, וראה בכך צורך עליון השקול כנגד כל אפשרות של הרעת יחסים עם בעל-הבית שבחרו בוצע מה שבוצע, אולי נהג כשורה מבחינתו, אך אם הכובע עלול לבעור על ראשו ראוי לו שיצטנע וימנע מלהוקיע את הובגונות הצרפתית, שכן הוקעה זאת עלולה להיפרס מהיותה תפורה בחוטים ממורטטים.

באחרונה הילכו שמועות, ביחוד בצרפת, שהכור הגרעיני תוצרת צרפת, שהופצץ בעיראק מן האוויר, בימה הראשונים של מילחמת עיראק-איראן הופצץ על-ידי מטוסים ישראליים. דוברים ישראליים הכחישו זאת, ולא נותר איפוא אלא להניח, כי המפציצים היו איראניים. אבל דומה כי הנחה זו אינה מקובלת על כל הצרפתים, ובאופן זה מתפרשת לי חידת האשמת ישראל בפיגוע בבית-הכנסת הפאריסי: הכפשה מזהמת זו היא אחת מצורות הנקמה של גורמים צרפתיים הסבורים, משום-מה, שישראל ביצעה פעולות "מזהמות" נגד אינטרסים צרפתיים.

אבל נא לא לשכוח — פירושי מצוץ כולו מן האצבע המאדימית. הרבה יותר פשוט תללות הכל באנטי-שמיות מושרשת, ממאירה.

כולם עלו על עזר. מי לא עלה על עזר? אז אני דווקא לא אצטרף למקהלת המשמיצים את השובב הלאומי הספונטני המתוכנן, ולא מפני שאני לא אוהב או כן אוהב את עזר, או לא אוהב את קטר או את רגן או כן אוהב אחד מהם. אני פשוט לא מבין מה הזעקה הזאת על התערבות אישיות ישראלית בעניינה הפנימיים של מדינה זרה. ממתי אמריקה היא מדינה זרה? גרמניה זרה. או בריטניה. אבל אמרי-קה? ממתי חלדנו להיות חלק בלתי-נפרד שלה? והיורדים זה כלל?

ועכשיו האמריקאים עוד יחשבו להם, שאנחנו והם זה לא אותו דבר, ויתפנו לחשוב ברצינות אם אנחנו נכס או נטל, אם אנחנו מדינה מתוקנת או מדינה בכלל, ועוד כל מיני דברים מסוכנים שכאלה, ואולי אפילו יפסיקו להתערב בענייני ישראל. והכל מפני התענוג האופנתי הזה, לרדת לחיי עזר עד כדי העמדת העניין האישי לפני העניין הלאומי!

נעמי הזאת

ועשיתי על הנשיא, אשר אם תוכו כברו / כיצד מתרוצצת א"י השלמה בחצרו?

וברדתו מצרימה הנשיא השוחר שלום עד-אין-גמר, נטל בצקלוננו בצל ושום, וגם את תבלנו האהוב הקרוי "שמר", ולא נמצא השמר טוב לשום מאכל מצרי לאומי — ומה טוב! אחרת היינו אומרים: הזאת' נעמי!

יש לנו תיש

חוקרי הטבע עמדו על תופעה מעניינת אצל בעל-הקרניים: כל עדר יש בו מהיג — "תיש" — ועל פיו ישקו כל הנקבות. כל עוד אונו של תיש זה עמו, לא יעז שום זכר אחר בעדר להרביע נקבה, כמו ניטל הימנו יצר המין, לא עלינו. רק כאשר אותו תיש תושש והולך, בא תחתיו אחד העתודים הצעירים יותר, ושבו, רק הוא והוא בלבד עוסק במצוות פריה ורביה, וכל היתר, אף שבורכו מן הטבע בכל האבזורים הדרושים, מתאפקים כל הימים, כמו שנאמר: "הלך לך ובכה נושא משך חזרע". כמובן, יש גבול גם לאונו של תיש, ואמנם, אין בטבע עדר אחד ענקי הנשלט על-ידי תיש אחד, אלא עדרים עדרים. עד כאן טוב ויפה, ומכאן ואילך נלך אצל עדרי בני-אדם.

גם בעל-החיים האנושי זקוק למנהיג, לתיש, אף כי לאידווקא לצורך פריה ורביה (אם כי משחו מן התיש המרביע-כל-נקבה" בעדר נשתמר בחברה האנושית בהרמוניות בארצות הפוליגמיות והמלוכניות מזה, וברבינו נשים ראוותי, אם לא בעת ובעונה אחת כי אז לפחות אחת אחת לאורך זמן, בארצות המונוגמיות והדמוקרטיות מזה). ואכן אנו עדים לכך, שהחברה האנושית נחלקת לעדרים עדרים (אומות, עמים), וכל עדר נחלק לתת-עדרים (כיתות דתיות, "חצרות", מיפלגות, אירגונים ארציים וכו'), שלכל אחד מהם תיש משלו.

אבל לתיש האנושי יש בעיה. הוא אינו נהנה מיראת-כבוד בהמית ומוטבעת כזו שנוהגים הזכרים בעדר בעל-הקרניים במנהיגים. הכל-יכול והכל-עושה. לא, חיינו של תיש אנושי אינם קלים. הוא עומד בתחרות בלתי פוסקת עם מתחרים על הנהגת העדר, ולעולם אינו יכול לבטוח כי נצחנו על מתחרה לא יגרום לפילוג, שבעקבותיו ייעשה המתחרה לתיש של העדר הפורש.

אין לי מושג מהו צירוף התכונות והכישורים שעושה תיש בעדר של בעל-קרניים, אך ברי שיש צירוף אופטימלי שכוה. נקל יותר לנסות להגדיר צירוף זה אצל התיש האנושי. אבל בעוד שהעדר הלא-אנושי חייב להיות בעל גודל מסוים, המוכתב על-ידי מגבלות כושר ההרבעה של תיש יחיד, העדר האנושי אינו כפוף למגבלות הללו, שכן התיש האנושי מסתפק בדרך כלל (ובכפוף לתופעות שאינן-רצוניות) באשתו, ובמקרים מסוימים, כפי שאמרה הנבירה אפריה, בחצי-אשתו. לכן אנו מוצאים עדרי-אדם רבים ועצומים מספור, שלהם תיש אחד ויחיד (צינניז, היטלר, סטאלין, מאו), ובצידים עדרים זעירים (רבי של חסידים, גורו).

ועוד הבדל: העדר האנושי, שלא עדר בעל-החיים, רב-קומתי. תיש אנושי בקומה אחת אינו יריב של תיש בקומה אחרת. התחרות תמיד נטושה באותה קומה, והיא נפתחת מדי פעם בפעם כאשר שני בני-אדם או יותר, המפתחים תכונות תישיות, מתחרים על חסיד העדר.

חיום ידעו האמריקאים מי יהיה התיש שלהם ויוכלו לשיר שירת, "יש לנו תיש, הללויה את אמריקה!" ובהתאם לכך יהיה השבוי של צ'ורני תת-תיש או "תם", (תיש בערבית, למי שמבין) אצלנו. עוד מעט קט נדע אלכונן מיחו התיש הרשמי של "העבודה" ומה יעשו אנשי הקיבוץ המאוחד, שתמיד הצטרכו לתיש משלהם, אם תיש-פרס יכריע את תיש-רגין. בחצרנו מתנוצצים עוד כמה תיישים מטעם עצמם ומחפשים להם עדר, ויש גם כמה עדרים המחפשים תיש. משה דיין, למשל, הוא תיש מיוחד במינו, תיש עם תסביכים המסתתר שוב ושוב בסבך מפני העדר האנושי הגמגש הרץ אחריו. כאשר העדר האומלל הזה מתייאש כמעט, עולה התיש דיין על איוז גדר, ואף שטלפיו פגועים וקרניו רופפות משמיע איוה מהימה המפחית רוח תישית חדשה בעדר המותש. הנה, בימים אלה פעה פעייתו באוזני עדרי הנבון וכבר נטשו ונסעו להרצות אופיכלת ייל שבארצות-הברית באוזני איוה תיעד אקדמאי.